

Sygn. akt XI W 6751/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska-Kupeczyk

w obecności oskarżyciela publicznego: E. K., J. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 12 października 2015 roku, 16 listopada 2015 roku, 22 grudnia 2015 roku, 25 stycznia 2016 roku, 26 lutego 2016 roku, 3 marca 2016 roku w W.

sprawy **K. B.**

córki J. i L. z domu K.

urodzonej dnia (...) w W.

obwinionej o to, że:

w dniu 30 października 2014 r. około godz. 10:30 w W. w al. (...) naruszyła zasady przewidziane w art. 49 ust. 2 pkt 1 PoRD w ten sposób,
że zaparkowała samochód marki V. nr rej. (...) w ten sposób, że utrudniła wyjazd kierującemu samochodem marki S. nr rej. (...) z bramy,

to jest o wykroczenie z art. 90 kw,

orzeka

I. obwinioną **K. B.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw ustala, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 6751/15

UZASADNIENIE

K. B. została obwiniona o to, że w dniu 30 października 2014 r., około godz. 10:30 w W. w al. (...) naruszyła zasady przewidziane w art. 49 ust. 2 pkt 1 PoRD, w ten sposób, że zaparkowała samochód marki V. nr rej. (...), w ten sposób, że utrudniała wyjazd kierującemu samochodem marki S. nr rej. (...) z bramy, tj. o wykroczenie z art. 90 kw.

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 października 2014 roku około godziny 10:30 w W., K. B. kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...) dokonała postoju na

Al. (...) na wysokości budynku numer (...). Pojazd został zaparkowany po lewej stronie przedmiotowej alei, w ten sposób, że koła jego lewego boku znajdowały się na chodniku, a koła prawego boku na jezdni. W stosunku do stojącego

w taki sposób pojazdu po drugiej stronie jezdni, w linii przekątnej, znajdowała się brama wyjazdowa z posesji przy numerze (...). Za i przed pojazdem obwinionej po obu stronach jezdni zaparkowane były inne samochody.

Tego samego dnia, w późnych godzinach popołudniowych, W. W., kierując pojazdem marki S. o nr. rej. (...) po wyjeździe z bramy posesji nr (...), nie zachował bezpiecznego odstępu od prawidłowo stojącego w/w pojeździe obwinionej w wyniku czego doprowadził do kontaktu obu pojazdów. Skutkiem tego było zarysowanie przedniego zderzaka i błotnika z prawej strony pojazdu marki V.

o nr. rej. (...). Za popełnienie tego wykroczenia z art. 97 kw, W. W. został prawomocnie skazany wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia, XI Wydział Karny, z dnia 17 czerwca 2015 r. sygn. akt XI W 5535/15.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: częściowo wyjaśnienia obwinionej (k. 71), częściowo zeznania świadka W. W. (k. 104-104 verte protokołu rozprawy), protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o wykroczeniu (k. 1-2), pismo ZTP (k. 51) wraz ze szkicem (k. 52), protokół oględzin (k. 11-12), jak i protokół oględzin z k. 11 oraz wyrok nakazowy z dnia 17 czerwca 2015 r. (k.33), z akt sprawy tutejszego Sądu, o sygn. akt XI W 5535/15.

K. B. w chwili zarzucanego jej czynu miała 33 lata. Jest mężatką, na jej utrzymaniu pozostaje 3 dzieci. Posiada średnie wykształcenie. Z zawodu jest technikiem ekonomistą. Prowadzi działalność gospodarczą z tytułu czego osiąga miesięczny dochód w wysokości 3.000 złotych. Jest osobą niekaraną (dane osobowo-poznawcze k. 70).

Obwiniona w postępowaniu sądowym (k. 70-71) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W szczególności wyjaśniła, iż samochód zaparkowała prawidłowo, dwoma kołami na chodniku i dwoma kołami na ulicy. Ponadto wyjaśniła, iż jeżeliby jej samochód faktycznie utrudniał ruch, zapewne zostałyby zawiadomione inne organy, takie jak Straż Miejska i byłoby też kilka zgłoszeń innych użytkowników, że mają problem z wyjazdem. Natomiast, jak wyjaśniła obwiniona zgodnie z jej wiedzą nikt tamtego dnia nie zgłaszał, że jej pojazd utrudnia wyjazd z bramy. Obwiniona wyjaśniła,

iż w momencie kiedy zobaczyła, że jej samochód jest zarysowany, znalazła kartkę za wycieraczką z numerem rejestracyjnym samochodu, który przytarł jej auto i zawiadomiła Policję. Według obwinionej nikt ze strony Policji nie chciał przyjechać na miejsce ujawnionego zdarzenia celem oceny, czy jej samochód był zaparkowany prawidłowo. Następnie obwiniona wyjaśniła, iż Al. (...) jest ślepą uliczką o standardowej szerokości 4-5 metrów ze znakiem, który określa, jak parkować. Wyjaśniła również, iż wjeżdżając w ulicę można zaparkować po jednej i drugiej stronie, wjeżdżając kołami na chodnik. Obwiniona wyjaśniła także, iż zaparkowała po lewej stronie, ale nie na wysokości swojej bramy i nie zastawiła bramy po drugiej stronie. Zdaniem obwinionej, jak samochody są zaparkowane z dwóch stron, to dwa samochody chcące przejechać nie zmieszczą się obok siebie. Obwiniona ponadto zaznaczyła na okazanym jej planie organizacji ruchu (k. 52), poprzez koło miejsce w którym zaparkowała swój pojazd a poprzez krzyżyk bramę w budynku nr (...). Na koniec obwiniona wyjaśniła, iż samochód zostawiła o 10:30, a wsiadła do niego o 22:00.

Świadek W. W. w swoich zeznaniach (k. 104 – 104v) wskazał, iż wynajmuje garaż na posesji przy Al. (...) w W.. W dniu gdy doszło do uszkodzenia pojazdu obwinionej, świadek wyjeżdżał z bramy budynku przy Al. (...), przodem, skręcając w lewo, w kierunku ul. (...). Według świadka w czasie wyjazdu miał wrażenie, że „uderzył o krawężnik” chodnika, po tej stronie ulicy z której wyjeżdżał i nie „zarejestrował” nic poza obecnością samochodu obwinionej. Świadek oznaczył na szkicu stałej organizacji ruchu w Al. (...) w W. (k. 52) poprzez kwadrat, gdzie jego zdaniem parkował samochód obwinionej.

Sąd zważył co następuje:

Sąd częściowo dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej (k. 71). W ocenie Sądu za wiarygodne należało uznać te wyjaśnienia, gdzie obwiniona wskazała, po której stronie ulicy i w jaki sposób zaparkowała swój pojazd. W tym zakresie jej wyjaśnienia były spójne, logiczne oraz korespondowały z pozostałym, uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym. Za niewiarygodne uznano natomiast wyjaśnienia obwinionej (k. 71), co do dokładnego miejsca postoju swojego pojazdu, jakie w postaci kółka zaznaczyła na okazanym jej szkicu (k. 52). Miejsce postoju wskazane bowiem przez obwinioną nie może zostać uwzględnione w świetle uznanego za wiarygodny materiału dowodowego. Gdyby,

przyjąć to miejsce postoju wskazane przez obwinioną, to nie mogłoby dojść do kontaktu do jakiego doszło między pojazdem obwinionej, a pojazdem świadka W. W., wyjeżdżającego z bramy przodem i skręcającego w lewo.

Sąd uznał zeznania świadka W. W. również za częściowo tylko wiarygodne. W ocenie Sądu, zeznania świadka są wiarygodne w tej części, w której zeznaje, iż z bramy wyjeżdżał przodem pojazdu, skręcając przy tym w lewo, w kierunku ulicy (...). W tym zakresie bowiem zeznania świadka są spójne, logiczne oraz znajdują potwierdzenie w uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. Tak samo zdaniem Sądu, wiarygodne jest zeznanie świadka w tej części, w której zaznacza na okazanym mu szkicu (k. 52) miejsce postoju pojazdu obwinionej. Miejsce wskazane przez świadka w ocenie Sądu zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na takie okoliczności faktyczne jak: usytuowanie bramy, z której świadek wyjeżdżał, panujące wówczas warunki drogowe oraz szerokość jezdni w przedmiotowym miejscu. W związku z tym, mając na uwadze zasady logiki oraz doświadczenia życiowego do kontaktu pomiędzy dwoma pojazdami mogło dojść jedynie w miejscu wskazanym przez świadka. Z kolei, Sąd nie uznał za wiarygodne zeznania świadka w tej części, w której wskazuje, iż obwiniona dokonała postoju pojazdu bliżej środka jezdni. Zeznania świadka w tym zakresie nie znajdują, bowiem potwierdzenia w uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. Gdyby rzeczywiście pojazd obwinionej zaparkowany był tak blisko środka jezdni, iż utrudniałby bardzo przejazd innych samochodów, to w czasie blisko dwunastu godzin gdy zaparkowany był wówczas pojazd obwinionej, należałoby się spodziewać interwencji, po skargach innych użytkowników tej drogi. Dodać należy, iż w takim przypadku większe (szersze) samochody niż S. (...) świadka W. W. nie mogłyby przejechać Al. (...), co musiałoby skutkować interwencją policji lub straży miejskiej i usunięciem pojazdu obwinionej.

Sąd uznał również za wiarygodne dowody w postaci dokumentów: pisma (k. 51) wraz ze szkicem (k. 52), protokołu przyjęcia ustnego zawiadomieniu o wykroczeniu (k. 1-2), notatek urzędowych (k. 6 i 15), protokołu oględzin (k. 11-12), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 39-41), wydruku e-mail (k. 73), pisma (k. 88), jak i dokumentów ze sprawy XI W 5535/15 w postaci: protokołu oględzin z akt sprawy (k. 11 i 18), wniosku o ukaranie z (k. 29-31), wyroku nakazowego (k. 33), pouczenia (k. 43) i zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 37). W ocenie Sądu brak było podstaw do podważania wiarygodności tych dowodów. Strony w toku postępowania sądowego również nie podważały ich autentyczności i informacji w nich zawartych.

Sąd ujawnił bez odczytywania jako dokument w znaczeniu procesowym prawomocny wyrok nakazowy z dnia 17 czerwca 2015 r. z akt sprawy o sygn. akt XI W 5535/15. W rozumieniu art. 8 § 1 kpk w zw. z art. 8 kpw, tut. Sąd nie był związany rozstrzygnięciem poczynionym przez tamten Sąd i wszelkie zagadnienie faktyczne i prawne rozstrzygnął samodzielnie. Ujawniony w toku przewodu sądowego w/w wyrok pełnił rolę posiłkową i wspomagającą w prowadzeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie.

Sąd na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, uznał że K. B. nie można przypisać winy co do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia. Art. 90 kw stanowi, iż, „kto tamuje lub utrudnia ruchu na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, podlega karze grzywny albo grzywny”. W przypadku „utrudnienia” chodzi o takie zachowanie się sprawcy, sprzeczne z obowiązującymi przepisami ustawy – Prawo o ruchu drogowym, które uniemożliwia jego płynną ciągłość, wprowadza dezorientację innych uczestników ruchu, tym samym powodując komplikację w ruchu drogowym (W. Jankowski (w:) T. H. Grzegorzczak, Kodeks wykroczeń. Komentarz, LEX 2013).

Zgodnie z art. 49 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.) zwanej dalej PRD: „zabrania się postoju w miejscu utrudniającym wjazd lub wyjazd, w szczególności do i z bramy, garażu, parkingu lub wnęki postojowej”.

K. B. swoim zachowaniem nie wypełniła znamienia zarzucanego jej czynu czyli „utrudnienia” wyjazdu z bramy kierującemu pojazdem marki S. o nr. rej. (...). Przede wszystkim należy zaznaczyć, iż postój pojazdu marki V. o nr. rej. (...) w miejscu i sposób ustalonym powyżej był zgodny z obowiązującymi w tym zakresie art. 46 ust. 1 i 4 PRD. Przede wszystkim pojazd obwinionej był z dostatecznej odległości widoczny dla innych kierujących, a w szczególności dla kierującego pojazdem marki S. o nr. rej. (...). Ponadto obwiniona dokonała

postoju pojazdu w sposób wskazany pionowym, informacyjnym znakiem drogowym D-18 z tabliczką T-24. Poczynione ustalenia nie doprowadziły tutaj. Sądu do uznania,

iż postój pojazdu obwinionej był dokonany wbrew szczególnemu zakazowi określonymu w art. 49 ust. 2 pkt 1 PRD, na co w treści zarzutu powołuje się oskarżyciel publiczny. Miejsce, w którym postój pojazdu dokonała obwiniona nie może zostać, w świetle całokształtu okoliczności sprawy, zakwalifikowane jako „miejsce utrudniające” wyjazd z bramy przy ul. (...). Przyjaciół 4. W realiach rozpoznawanej sprawy mogłoby do tego dojść, gdyby obwiniona postój pojazdu dokonała bezpośrednio obok bramy wyjazdowej lub w miejscu znajdującym się po drugiej stronie jezdni w linii prostej naprzeciwko niej, jednak zbyt blisko osi jezdni. Zaznaczyć przy tym trzeba, iż samochód pozostawiony naprzeciwko bramy w budynku nr (...) w Al. (...), zgodnie z treścią znaku informacyjnego D-18 z tabliczką T-24, nie może być uznany za przeszkodę utrudniającą wyjazd z tejże bramy. Gdyby tak bowiem miało być, odpowiednia przestrzeń ulicy naprzeciwko bramy powinna zostać wyłączona z możliwości postoju pojazdów, a jak wynika z planu organizacji ruchu (k. 52) tak w tym przypadku nie jest. Jeśli więc kierujący pojazdem stosuje się do znaku informacyjnego i dokonuje postoju zgodnie z jego treścią, to nie może zostać uznany za sprawcę wykroczenia polegającego na tamowaniu lub utrudnianiu ruchu.

Zgodnie z poczynionymi ustaleniami, samochód obwinionej, zaparkowany tak jak na znaku informacyjnym D-18 z tabliczką T-24, był oddalony od bramy na tyle, że nie mógł utrudniać z niej wyjazdu. Ubocznie zauważyć należy, iż nawet gdyby hipotetycznie uznać za wiarygodne wyjaśnienia obwinionej w zakresie wskazywanego przez nią miejsca postoju jej pojazdu (na szkicu k. 52 oznaczonego przez nią kołem), to również nie można byłoby przyjąć, aby ten pojazd utrudniał wyjazd z tejże bramy innym pojazdom, wyjeżdżającym w kierunku ul. (...).

Mając wszystko powyższe na uwadze, Sąd uniewinnił obwinioną od popełnienia zarzucanego jej czynu. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje bowiem podstaw do przyjęcia, iż pojazd zaparkowany przez obwinioną w dniu 30 października 2014 r. utrudniać miał ruch w Al. (...) w W., w ten sposób, iż utrudniony był wyjazd z bramy w budynku pod nr (...). W konsekwencji nie było podstaw do przyjęcia, że obwiniona swoim zachowaniem wyczerpać miała znamiona wykroczenia z art. 90 kw.

Sąd kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa, bowiem zgodnie z art. 118 § 2 kpw, w razie uniewinnienia obwinionego w sprawie, w której wniosek złożył oskarżyciel publiczny, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.